

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΜΓ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2768	Τῆς μεγαλομάρτυρος ἁγίας Βαρβάρας Παρασκευὴ 4 Δεκεμβρίου 2026	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Πότε ἐμεῖς θὰ ζήσουμε μὲ ἐγκράτεια;

Εἶνε ἑορτὴ σήμερα, ἀγαπητοί μου, ἑορτὴ τῆς ἁγίας Βαρβάρας. Ἡ ἁγία αὐτὴ ἐφάρμοσε στὴ ζωή της τὸν δύσκολο ἐκεῖνο λόγο ποὺ εἶπε ὁ Χριστός μας· *«Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ οὐκ ἔστι μου ἄξιος»* (Ματθ. 10,37).

Γεννήθηκε στὴ Μικρὰ Ἀσία ἀπὸ πατέρα εἰδωλολάτρη πλούσιο, τὸν Διόσκορο. Αὐτὸς πρὸς χάριν της ἔχτισε πύργο - παλάτι καὶ στὸ λουτρὸ εἶπε ν' ἀνοίξουν δυὸ παράθυρα. Ἐκείνη εἶπε ν' ἀνοίξουν τρία, καὶ **φανέρωσε** ἔτσι τὴν Χριστιανικὴ πίστι της στὴν ἁγία Τριάδα. Ὁ πατέρας ἀγανάκτησε καὶ τὴν μήνυσε ὡς Χριστιανή. Τὴν φυλάκισαν καὶ προσπάθησαν νὰ τὴ μεταπείσουν. Στάθηκε ἀδύνατον. Τὴν ἀπέλυσαν προσωρινά, ἀλλὰ ἐκείνη ἀκλόνητη κήρυττε φλογερώτερα τὸ Χριστό. Τὴν κυνήγησαν, ἔφυγε μέσα σὲ δάσος. Ὁ πατέρας της βρῆκε ἐκεῖ δύο βοσκούς, οἱ ὁποῖοι ἤξεραν ποῦ βρίσκεται. Ὁ ἕνας τὴν ἔκρυψε, ὁ ἄλλος τὴν πρόδωσε. **Ὁ βάρβαρος πατέρας τὴν ἅρπαξε τότε καὶ τὴν ἔσφαξε** ἐπὶ τόπου μὲ τὰ χέρια του ὅπως ὁ χασάπης σφάζει τὸ ἀρνί! Τέτοιο τέλος εἶχε. Ἀλλὰ κι αὐτὸς δὲν ἔμεινε ἀτιμώρητος. Ὁ οὐρανὸς συννέφιασε ἔρριξε ἀστραπὲς καὶ βροντές, κ' ἕνα ἀστροπελέκι ἔπεσε στὸ κεφάλι του καὶ τὸν θανάτωσε. Ἔτσι ἡ ἁγία Βαρβάρα **ἔδειξε ὅτι ἀγαπᾷ** παραπάνω ἀπὸ τὸν πατέρα της τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ χάριν τῆς ἀγάπης του **θυσίασε** καὶ τὴ ζωή της.

* * *

Εἶνε **ἁγία δημοφιλὴς** στὸν Ἑλληνικὸ λαό. Ἑορτάζουν πολλὰ **σπίτια**. Ἑορτάζει ὁ στρατός, τὸ ἔνδοξο **πυροβολικό**, τὸ ὁποῖο τὸ 1940 συνέβαλε στὸ «Ὄχι» κατὰ τοῦ φασισμοῦ μὲ τὶς τόσο εὔστοχες βολές του, ποὺ θαύμασαν καὶ οἱ ξένοι. Ἑορτάζουν τέλος ἐδῶ **οἱ ἐργάτες τῶν ἐργοστασίων** ποὺ τὴν ἔχουν προστάτιδα.

Δὲν εἴμαστε φιλοπόλεμοι, **ἀγαποῦμε τὴν εἰρήνη**. Ἡ Ἐκκλησία μας ἄλλωστε εὔχεται διαρκῶς *«ὑπὲρ τῆς εἰρήνης»*. Καὶ πιστεύω στὸ Θεό, στὸ Εὐαγγέλιο καὶ στὶς προφητεῖες τοῦ ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, ὅτι θὰ ἔρθῃ ἡμέρα χαρμόσυνη, κατὰ τὴν ὁποία τὸ ἀτσάλι ποὺ σήμερα ξοδεύεται γιὰ νὰ γίνουν ὅπλα φονικά, τότε θὰ χρησιμοποιῆται γιὰ νὰ γίνωνται γεωργικὰ ἐργαλεῖα καὶ μηχανήματα.

Μὲ παρακάλεσε ὁ διοικητὴς κι ὁ στρατηγὸς καὶ **ἦρθα στὸ ἐργοστάσιο**. Εἶστε κ' ἐσεῖς στρατιῶτες τῆς εἰρήνης. Δὲν θέλω νὰ κολακεύω, ἀλλὰ πρέπει νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια. Εἶστε ἥρωες, ποὺ σκάβετε ἐδῶ στὰ βάθη τῆς γῆς καὶ βγαίνει τὸ κάρβουνο.

Τρία εἴδη χρυσοῦ ὑπάρχουν. Τὸ πρῶτο εἶνε καταραμένο, ἔχει χρῶμα κίτρινο ὅπως τὰ τριάκοντα ἀργύρια τοῦ Ἰούδα. Ῥώτησε κάποιος· –Γιατί τὸ χρυσάφι εἶνε κίτρινο; καὶ τοῦ εἶπαν· –Διότι τὸ κυνηγοῦν ὅλοι κι ἀπὸ τὸ φόβο του κιτρίνισε. Τὸ δεύτερο εἶδος ἔχει χρῶμα πράσινο· εἶνε τὰ δάση, ποὺ δίνουν τὸ ὀξυγόνο. Καὶ τὸ τρίτο εἶδος χρυσοῦ ἔχει χρῶμα μαῦρο· εἶνε τὸ κάρβουνο, ὁ λιγνίτης. Ἐδῶ μέσα στὴ γῆ ὁ Μεγαλοδύναμος ἔκρυψε στρώματα λιγνίτου· ἐσεῖς μὲ τὸν κόπο σας τὸ βγάζετε καὶ τὸ μετατρέπετε σὲ ἠλεκτρικὸ ῥεῦμα, ποὺ καλύπτει κατὰ 75% τὶς ἀνάγκες ὅλης τῆς Ἑλλάδος.

Κοπιάζετε, μοχθεῖτε, καὶ μὲ ἱδρῶτα βγάζετε τὸ ψωμί σας. Καὶ ὄχι μόνο μὲ ἱδρῶτα ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ αἷμα σας. Ἀπὸ τότε ποὺ ἔγιναν ἐδῶ τὰ ἐργοστάσια καὶ τὰ ὀρυχεῖα, **ἔχουμε πολλοὺς νεκροὺς καὶ τραυματίες**. Αἰωνία ἡ μνήμη τους! Πληροφοροῦμαι, ὅτι χτίζετε καὶ ὡραία ἐκκλησία τῆς Ἁγίας Βαρβάρας. Εὔχομαι ἐκεῖ νὰ ἐντοιχίσουμε σὲ δύο πλάκες τὰ ὀνόματά τους. Ὅπως στὰ ἡρῶα τῆς πατρίδος γράφουν *«ἔπεσαν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας»*, ἐδῶ νὰ γράψουμε, *«ἔπεσαν ὑπὲρ τῆς προόδου»* τοῦ τόπου μας. Στρατιῶτες ἐκεῖνοι, στρατιῶτες κ' ἐσεῖς.

Τώρα ὅμως, ἀφοῦ σᾶς ἐπαίνεσα, θὰ μοῦ ἐ-

πιτρέψετε, σὰν πνευματικὸς πατέρας ποὺ εἶμαι νὰ σᾶς κάνω καὶ **ἕνα μικρὸ ἔλεγχο**.

Τὸ χρῆμα, ποὺ βγάζετε γιὰ νὰ ζήσετε, εἶνε ἱερό. Μοχθεῖτε μέρα-νύχτα σὲ βάρδιες. Σὲ μοναστήρια ἔχουν βάρδιες προσευχῆς, ἐσεῖς ἔχετε βάρδιες ἐργασίας· ἀλλὰ καὶ ἡ ἐργασία μιὰ προσευχὴ εἶνε. Παρατηρεῖται ὅμως ὅτι, ὄχι ὅλοι ἀλλ' ἀρκετοὶ ἔχουν ἕνα ἐλάττωμα, κάνουν μιὰ ἁμαρτία. Ἀντὶ νὰ ζοῦν μὲ οἰκονομία καὶ λιτότητα, **κάνουν σπατάλες σὲ νυχτερινὰ κέντρα καὶ ντισκοτέκς**. Δὲν φταῖτε σεῖς· φταίει τὸ κράτος· μὲ μία διαταγὴ θὰ μποροῦσε νὰ τὰ κλείσῃ. Ὁ κόπος καὶ ὁ μόχθος σας πάει ἐκεῖ. Ἡ σπατάλη αὐτὴ εἶνε ἁμαρτία μεγάλη. Ἕνα μέρος λοιπὸν τοῦ μισθοῦ πάει στὰ σκυλάδικα.

Ἄλλο μέρος πάει κάπου ἀλλοῦ. Καθὼς δηλαδὴ πλησιάζουν οἱ ἅγιες ἡμέρες τῶν Χριστουγέννων καὶ τῆς πρωτοχρονιᾶς, πλησιάζει καὶ ὁ πειρασμὸς ὁ μεγάλος· τὸ **χαρτοπαίγνιο, τὰ τυχερὰ παιχνίδια**.

Ἕνα ἀκόμη μέρος τῶν χρημάτων σας σπαταλᾶται σὲ **ἁμαρτωλὰ γύναια**. Ἔρχονται ἐδῶ κι ἀπὸ τὶς Φιλιππίνες, ἀδειάζουν πορτοφόλια καὶ ῥουφοῦν τὸ αἷμα. Προσέξτε, μολύνουν τὸ αἷμα σας. Τὸ ἔιτζ (AIDS) εἶνε μολυσμὸς τοῦ αἵματος ἀπὸ σεξουαλικὴ ἐπαφή. Πότε ἐμεῖς θὰ θελήσουμε νὰ ζήσουμε μὲ ἐγκράτεια;

Τὸ χρῆμα ποὺ βγάζετε εἶνε ἱερό, πρῶτον διότι σεῖς οἱ ἴδιοι κοπιάζετε νὰ τὸ ἀποκτήσετε, καὶ δεύτερον διότι τὸ πληρώνει ὁ ἑλληνικὸς λαός, ἄλλοι ἐκ τοῦ περισσεύματος, πολλοὶ δὲ ἐκ τοῦ ὑστερήματος. Δὲν περνάει μέρα στὴ μητρόπολι καὶ νά, ἔρχονται φτωχαδάκια καὶ παρακαλοῦν· Βοήθησέ μας! ἡ Δ.Ε.Η. μοῦ ἔκλεισε τὸ ῥεῦμα· δὲν ἔχω νὰ πληρώσω!... Δὲν εἶνε ἕνας καὶ δύο, εἶνε δεκάδες κ' ἑκατοντάδες. Ἔκλεισε ἡ Δ.Ε.Η. τὸ ῥεῦμα στὴ Φλώρινα καὶ μιὰ γριὰ ἐκεῖ στὰ σκοτεινὰ ἔπεσε καὶ σκοτώθηκε.

Γι' αὐτὸ εἶπα, εἶνε ἱερὸ **τὸ χρῆμα καὶ σεβαστῆτε το**. Εὐτυχῶς ποὺ ὑπάρχει ἡ ἄλλη Δ.Ε.Η.. Ποιά εἶν' αὐτή; Εἶνε **ὁ ἥλιος τοῦ Θεοῦ**, ποὺ δωρεὰν παρέχει τὸ φῶς του σὲ ὅλους. Ὁ Θεὸς *«τὸν ἥλιον αὐτοῦ ἀνατέλλει ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθοὺς καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους»* (Ματθ. 5,45). Λένε ἐπιστήμονες, ὅτι καὶ ὅλες μαζὶ οἱ Δ.Ε.Η. τοῦ κόσμου νὰ ἐπιστρατευθοῦν, δὲν δίνουν τὸ ἡλιακὸ φῶς μιᾶς ἡμέρας. Δωρεάν, δωρεάν ὁ ἥλιος! Ἀλλοίμονο ἂν πληρώναμε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Τὸ δίνει δωρεὰν ὁ Δημιουργός.

Γίνετε λοιπὸν **μιμηταὶ τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ**. Τὰ χρήματά σας εἶνε ἱερά· εἶνε γιὰ τὴ γυναῖκα, τὰ παιδιά σας, γιὰ σπουδές, γιὰ ἀνάγκες· δὲν εἶνε γιὰ περιττὰ καὶ ἁμαρτωλά. Αὐτὸ ποὺ περισσεύει δὲν εἶνε δικό σας·

«εἶνε τῆς χήρας, τοῦ ὀρφανοῦ,
καὶ μὴν τὸ σπαταλᾶτε» (Ἀχιλ. Παράσχου, Ἐλεημοσύνη· βλ. Μ. Βασιλείου εἰς τὸ *«Καθελῶ μου τὰς ἀποθήκας»* P.G. 31,261).

* * *

Αὐτὰ τὰ λίγα, ἀδελφοί μου, εἶχα νὰ σᾶς πῶ. Δὲν λέω περισσότερα. Θὰ ἤμουν εὐτυχής, ἐὰν μποροῦσα νὰ σᾶς συγκεντρώνω **μιὰ φορὰ τὸ μῆνα καὶ νὰ σᾶς λέω τὰ λόγια τοῦ Εὐαγγελίου**. Ὅταν ἤμουν νεώτερος, σὲ μιὰ πόλι ποὺ ὑπηρετοῦσα –ἂς μὴν πῶ τ' ὄνομά της– ὑπῆρχαν πολλὲς ταβέρνες. Ἀλλὰ ὁ λαὸς ἦταν καλός· κι ὅταν τοὺς ἤλεγξα, ἔκλεισαν ἐκεῖ οἱ ταβέρνες! Κ' ἐσεῖς μπορεῖτε νὰ κλείσετε τὰ κακόφημα κέντρα· θὰ δῆτε μεγάλη ὠφέλεια, θὰ εἶστε καὶ εὐεργέτες. Ἐμένα, ὅταν ἔκλεισαν οἱ ταβέρνες, μὲ ἀπείλησαν μὲ θάνατο· –Μᾶς ἔκοψες τὸ ψωμί... Νὰ κόψουν αὐτὸ τὸ «ψωμί», νὰ δουλέψουν κι αὐτοὶ ὅπως ἐσεῖς, ποὺ κοπιάζετε μὲ ἱδρῶτα, ποὺ κάθε μέρα εἶστε σκονισμένοι, μαῦροι ἀπὸ καπνὸ καὶ στὸ σπίτι κάνετε λουτρὸ γιὰ νὰ καθαριστῆτε.

Ἀλλὰ κοντὰ στὴν καθαριότητα αὐτή, ὅπως κάνετε σωματικὸ λουτρό, ἔτσι σᾶς συνιστῶ νὰ κάνετε αὐτὲς τὶς ἅγιες ἡμέρες καὶ **ἕνα λουτρὸ πνευματικό**. Καὶ πνευματικὸ λουτρὸ ποιό εἶνε; Εἶνε **ἡ μετάνοια καὶ ἡ ἐξομολόγησις**.

Πιστεύετε, πιστεύετε στὸν Ἰησοῦ τὸ Ναζωραῖο. Δὲν ὑπάρχει ἄλλο ὄνομα κάτω ἀπὸ τὰ ἄστρα ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς σώσῃ! Σᾶς τὸ λέω ἐγὼ ὁ γέρων ἐπίσκοπος, ποὺ πενήντα χρόνια ὑπηρετῶ τὴν Πίστι καὶ τὸ Γένος. Ἐμπιστευθῆτε τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. **Πλησιάστε μὲ πίστι τὰ ἅγια μυστήρια, ἐξομολογηθῆτε, κάνετε λουτρὸ καὶ καθαριστῆτε**. Καὶ ζήσετε στὸ ἑξῆς καθαροί, ἁγνοὶ καὶ ἀμόλυντοι, μακριὰ ἀπὸ τὰ πάθη, ἀπὸ ἐκτροπές, ἀπὸ πληγές.

Ἀπὸ τότε, ἀγαπητοί μου, ποὺ μαρτύρησε ἡ ἁγία Βαρβάρα πέρασαν χίλια ἑξακόσα χρόνια. Καὶ μέχρι σήμερα **ζῇ ὁ Διόσκορος ὁ διώκτης, ζῇ καὶ ἡ ἁγία Βαρβάρα!** *«Μέγας εἶσαι, Κύριε, καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου καὶ οὐδεὶς λόγος ἐξαρκέσει πρὸς ὕμνον τῶν θαυμασίων σου»*. Ζῇ ἡ ἁγία Βαρβάρα στὸ πρόσωπο ὅλων ἐκείνων τῶν πιστῶν, ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, ποὺ ἀγάπησαν τὸν Κύριο, τὸν ἀκολουθοῦν καὶ τὸν ὑπηρετοῦν μὲ αὐταπάρνησι καὶ αὐτοθυσία.

Σᾶς εὔχομαι ἀπὸ τὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μου ὁ γέρων ἐπίσκοπος, **νὰ ἑορτάσετε τὴν ἁγία ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων** ὑμνοῦντες Πατέρα, Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα, καὶ ἡ εὐλογία τῆς ἁγίας Τριάδος, διὰ πρεσβειῶν τῆς ἁγίας Βαρβάρας, εἴθε νὰ εἶνε πάντοτε μεθ' ὑμῶν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Σύνθεσις δύο ἀπομαγνητοφωνημένων ὁμιλιῶν, οἱ ὁποῖες ἔγιναν στοὺς ἐργάτες τοῦ ἐργοστασίου ΛΙ.ΠΤΟΛ. τὴν 4-12-1974 καὶ στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης τὴν 7-12-1975 μὲ ἐνιαῖο τώρα τίτλο. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 5-11-2026.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΜΓ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2769	Προφήτου Δανιὴλ & Διονυσίου Αἰγίνης Πέμπτη 17 Δεκεμβρίου 2026	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἡ Βαβυλώνα θὰ πέσῃ

(τσιμεντένιος κόσμος καὶ ψυχικὸς πολιτισμός)

Καὶ πάλι, ἀγαπητοί μου, φτάνει ἡ μεγάλη ἑορτή, τὰ Χριστούγεννα· ἂς δοξάσουμε τὸ Μεγαλοδύναμο. Προηγεῖται ἡ ἑορτὴ τοῦ προφήτου **Δανιήλ**, τὸν ὁποῖο τιμοῦμε καί στὶς 17 Δεκεμβρίου καί τὴν Κυριακὴ πρὸ τῶν Χριστουγέννων. Γιὰ ποιό λόγο μέσα σὲ μικρὸ διάστημα ἡ Ἐκκλησία τὸν ἑορτάζει δυὸ φορές; Διότι, κοντὰ στὶς ἄλλες προφητεῖες του, ποὺ εἶπε αἰχμάλωτος κι αὐτὸς στὴ Βαβυλῶνα, εἶπε καὶ μία ποὺ σχετίζεται μὲ τὰ Χριστούγεννα.

* * *

Μιλήσαμε ἄλλοτε γιὰ τὴν προφητεία αὐτή. Ὁ βασιλιᾶς τῆς Βαβυλῶνος **Ναβουχοδονόσωρ εἶδε ἕνα ὄνειρο** καὶ ζήτησε κι ἀπὸ τὸν Δανιὴλ τὴν ἐξήγησι. Ἦταν ἕνα **ἄγαλμα**, ποὺ εἶχε τὸ κεφάλι χρυσό, τὰ χέρια καὶ τὸ στῆθος ἀσημένια, τὴν κοιλιὰ καὶ τοὺς μηροὺς μπρούτζινους, τὶς κνῆμες ὡς τὸν ἀστράγαλο σιδερένιες, καὶ τὰ πέλματα ἀνάμικτα ἀπὸ σίδερο καὶ κεραμίδι. Κ' ἦρθε ἕνα πετραδάκι, χτύπησε τὸ ἄγαλμα, τὸ τσάκισε, τό 'κανε σκόνη ποὺ ὁ ἄνεμος τὴ σκόρπισε. Καὶ τὸ πετραδάκι πῆρε τὴ θέσι τοῦ ἀγάλματος, μεγάλωσε πολύ, ἔγινε βουνὸ πελώριο, καὶ πάνω σ' αὐτὸ ἦρθαν καὶ κατοίκησαν λαοὶ καὶ ἔθνη.

–Ναί, τὰ εἶδα ὅλα αὐτά, εἶπε ὁ βασιλιᾶς. **Τί σημαίνουν ὅμως, Δανιήλ;** –Ἄκου, βασιλιᾶ. Τὸ χρυσὸ κεφάλι εἶσαι σύ· ἀλλὰ δὲν θὰ μείνῃς αἰώνιος· θά 'ρθῃ μιὰ ἄλλη βασιλεία ποὺ θά 'νε κατώτερη στὸν πλοῦτο, αὐτὴ θά 'νε τὸ ἀσήμι· μετὰ θά 'ρθῃ ἄλλη βασιλεία πιὸ φτωχή, θά 'νε ὁ χαλκός· καὶ μετὰ θά 'ρθῃ μιὰ βασιλεία ποὺ θά 'νε ἀνάμικτη, λίγο ἀπὸ σίδερο καὶ λίγο στὰ τέλη της ἀπὸ πηλό. Κι ἀκούγοντας αὐτὰ τότε ὁ βασιλιᾶς εἶδε ὅτι ὁ Δανιὴλ εἶπε τὴ ὀρθὴ ἑρμηνεία καὶ ὡμολόγησε· –Ἀληθινὸς εἶνε ὁ Θεὸς τοῦ Δανιήλ! καὶ τὸν προσκύνησε (βλ. Δαν. κεφ. 2ον).

–Κ' ἐκεῖνο **τὸ λιθαράκι**, Δανιήλ, τί ἦταν; ρώτησε.

–Αὐτὸ τὸ λιθαράκι, βασιλιᾶ μου, σημαίνει μία βασιλεία, ποὺ θ' ἀναστήσῃ *«ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ»*, ἡ ὁποία *«εἰς τοὺς αἰῶνας οὐ διαφθαρήσεται καὶ ...λαῷ ἑτέρῳ οὐχ ὑπολειφθήσεται»*· ἡ βασιλεία αὐτὴ δὲν θὰ καταστραφῇ ποτέ καὶ δὲν πρόκειται νὰ τὴν διαδεχθῇ ἄλλος λαός· θὰ συντρίψῃ καὶ θὰ ἐξαφανίσῃ ὅλα τὰ βασίλεια, ἀλλ' αὐτὴ θὰ ἐγκαθιδρυθῇ καὶ **θὰ μείνῃ** ***«εἰς τοὺς αἰῶνας»*** (ἔ.ἀ. 2,44).

Τὸ λιθαράκι ἐκεῖνο, ἀδελφοί μου, δὲν εἶνε ἄλλος ἀπὸ **τὸ Θεῖο Βρέφος**. Τί εἶνε ἕνα βρέφος; Ποιός θὰ φανταζόταν, ὅτι τὸ βρέφος ἐκεῖνο, ποὺ κρατοῦσε στὴν ἀγκάλη της ἡ Παναγία καὶ τὸ ἔβαλε στὸ παχνὶ τῶν ζώων, εἶνε ὁ βασιλιᾶς ὅλου τοῦ κόσμου κι ὅτι ἡ βασιλεία του θὰ γινόταν ὄρος πελώριο, ὅπως εἶνε σήμερα ἡ Ἐκκλησία του, ποὺ εἶνε ἁπλωμένη σ' ὅλο τὸν κόσμο; Αὐτὴ εἶνε ἡ ἑρμηνεία.

Ποιές εἶνε οἱ τέσσερις βασιλεῖες; Ἡ Ἱστορία μαρτυρεῖ, ὅτι ἡ πρώτη βασιλεία εἶνε ἡ βασιλεία τῶν **Βαβυλωνίων**. Δευτέρα εἶνε ἡ βασιλεία τῶν **Περσῶν**. Τρίτη εἶνε ἡ βασιλεία τῶν **Μακεδόνων**, τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Καὶ τετάρτη εἶνε ἡ βασιλεία τῶν **Ῥωμαίων**.

Τότε, ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Ῥωμαίων, γεννήθηκε στὴ Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας τὸ Θεῖο Βρέφος, τὸ λιθαράκι τῆς προφητείας τοῦ Δανιήλ, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Ὅταν ἐνωρίτερα, τὴν ἡμέρα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, στὴ Ναζαρὲτ τῆς Γαλιλαίας ἡ Παρθένος Μαρία συνέλαβε στὴν ἄχραντη μήτρα της τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, τότε ὁ ἀρχάγγελος **Γαβριὴλ** εἶπε στὴν Παναγία, ὅτι τὸ Παιδὶ ποὺ θὰ γεννήσῃ θὰ εἶνε μέγας καὶ θαυμαστός, ὁ Θεὸς θὰ τὸν ἀναδείξῃ βασιλέα *«καὶ **τῆς βασιλείας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τέλος**»* (Λουκ. 1,33).

Ἔτσι, μὲ τὴν ἐνανθρώπησι τοῦ Θεοῦ Λόγου, **οἱ δύο προφητεῖες**, τοῦ προφήτου Δανιὴλ ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη (6ος αἰώνας π.Χ.), καὶ τοῦ Γαβριὴλ ἀπὸ τὴν Καινὴ Διαθήκη (1ος αἰώνας μ.Χ.), βεβαιώνουν μὲ τὸν πιὸ κατηγορηματικὸ τρόπο τὸ θρίαμβο τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οἱ δύο προφητεῖες **συμπίπτουν** μεταξύ τους, **στηρίζουν** τὸ κῦρος ἡ μία τῆς ἄλλης, καὶ **πραγματοποιήθηκαν μαζί**. Ἀπὸ πλευρᾶς χρόνου, στὸν ὁποῖο ἐλέχθησαν, ἀπέχουν μεταξύ τους ἑπτὰ αἰῶνες, ἀπὸ πλευρᾶς περιεχομένου ὅμως, τῆς ἀληθείας δηλαδὴ ποὺ ἀναγγέλλουν, συμπίπτουν ἀπολύτως. Καὶ οἱ δύο εἶνε θαυμαστές, πιὸ θαυμαστὴ ὅμως εἶνε ἡ παλαιότερη.

* * *

Ἡ προφητεία τοῦ Δανιήλ, ὁ ὁποῖος ἑορτάζει σήμερα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ πραγματοποίησί της, μᾶς δίνει ἀφορμὴ καὶ γιὰ μιὰ ἄλλη διδασκαλία· μποροῦμε νὰ δοῦμε τὸ **ἄγαλμα**, γιὰ τὸ ὁποῖο μιλάει, καὶ **συμβολικῶς**.

Φτειάξαμε κ' ἐμεῖς πολιτισμό. Τί **πολιτισμὸς** εἶν' αὐτός; Ὅπως τὸ ἄγαλμα ἐκεῖνο ἀπετελεῖτο ἀπὸ πέντε ὑλικὰ στοιχεῖα, ἔτσι καὶ ὁ σημερινὸς πολιτισμός, ὁ εὐρωπαϊκὸς πολιτισμός, εἶνε **ὑλιστικός**· τὰ κράτη καυχῶνται γιὰ τὸν χρυσὸ σὲ ῥάβδους ποὺ κατέχουν, γιὰ τὶς βιομηχανίες μὲ τὶς καμινάδες ποὺ ἔχουν σκιάσει τὸν ἥλιο μὲ μαῦρα σύννεφα, γιὰ τὸ στρατὸ καὶ τὰ νέα ὁπλικὰ συστήματα.

Τὰ **πόδια** αὐτοῦ τοῦ πολιτισμοῦ εἶνε χῶμα καὶ σίδερο ἀνακατεμένα. Τὰ σπίτια καὶ τὰ κτήρια τῆς ἐποχῆς μας εἶνε χτισμένα κατὰ τὸ πλεῖστον μὲ μπετὸν - ἀρμέ. Εἶνε ἕνας **τσιμεντένιος κόσμος**!

Δὲν μελετοῦμε **τὸ Εὐαγγέλιο**, νὰ δοῦμε ἐκεῖ ὅτι εἶνε γραμμένα ὅλα ὅσα θὰ γίνουν. Ἕνας κόσμος ποὺ καυχᾶται γιὰ τὰ γεφύρια, τὶς βιομηχανίες, τὶς τραπέζες, τοὺς ἐφοπλιστὰς μὲ τὰ πελώρια καράβια, γιὰ τ' ἀεροπλάνα καὶ τοὺς πυραύλους του, ὅλα φτειαγμένα ἀπὸ μέταλλα καὶ ἄλλα στοιχεῖα τῆς ὕλης. Αὐτὸ τὸν τσιμεντένιο κόσμο θὰ ἔρθῃ νὰ καταλύσῃ – ποιός· **ἕνα λιθαράκι, ὁ Χριστός!** εἴτε προσωπικῶς ἢ μὲ κάτι ἄλλο. Βγῆτε τὴ νύχτα καὶ δῆτε τ' ἀστέρια στὸν οὐρανό; Εἶνε ἑκατομμύρια τῶν ἑκατομμυρίων. Τώρα τὶς ἅγιες ἡμέρες θὰ ψάλουν κι αὐτὰ τὸ *«Χριστὸς γεννᾶται...»* καὶ τὸ *«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ...»*. Ἀλλ' ἐὰν κανένα ἀπ' αὐτὰ χάσῃ τὴ γραμμή του καὶ τὸ διατάξῃ ὁ Μεγαλοδύναμος νὰ πέσῃ ἀπάνω στὴ Γῆ, σκόνη θὰ γίνουμε. Καὶ τότε θὰ δοῦμε ποῦ θὰ πᾶνε καὶ τὰ πλοῖα καὶ οἱ οὐρανοξῦστες καὶ ὅλα τὰ σιδερικά. Σὲ μία στιγμή! λέει ἡ Γραφή (βλ. Ἀπ. 18,8,10,19).

Τί κάνεις, ἄνθρωπε; **Δύο πολιτισμοὶ ὑπάρχουν**· ὁ τεχνικὸς καὶ ὁ ψυχικός. Τί εἶνε ψυχικὸς πολιτισμός; **Ψυχικὸς πολιτισμὸς εἶνε**· Μιὰ φτωχὴ γυναίκα, ποὺ μπαίνει στὴν ἐκκλησιά, γονατίζει καὶ λέει κλαίοντας, Χριστέ, σῶσε με! αὐτὴ ἔχει ψυχικὸ πολιτισμό. Ἡ ἕνα παιδάκι, ποὺ τὸ βράδυ ἡ μάνα τὸ πάει κοντὰ στὴν εἰκόνα, τοῦ σταυρώνει τὰ χεράκια καὶ τὸ μαθαίνει νὰ λέῃ, Παναγία, σῶσε μας! αὐτὸ τὸ ἀγγελούδι ἔχει ψυχικὸ πολιτισμό. Ἕνας τσοπᾶνος, ποὺ βόσκει στὴν ὕπαιθρο τὸ κοπάδι μὲ τὴ γκλίτσα του καὶ ἀκούγοντας τὴν καμπάνα πάει στὸ ξωκκλήσι, γονατίζει καὶ τρέχουν τὰ μάτια του, ὅπως λέει ὁ Παπαδιαμάντης, αὐτὸς ἔχει ψυχικὸ πολιτισμό. Ὅσο ἀξίζει ἕνας τσοπᾶνος ποὺ πιστεύει στὸ Θεό, δὲν ἀξίζουν ἑκατὸ ἄθεοι δικηγόροι καὶ ἑκατὸ γιατροὶ καὶ ἑκατὸ μηχανικοὶ καὶ ἑκατὸ διπλωμάτες. Ὁ τεχνικὸς πολιτισμὸς στηρίζεται ἐπάνω στὰ ὑλικὰ πράγματα, ἐνῷ ὁ ψυχικὸς πολιτισμὸς στηρίζεται ἐπάνω σὲ τρία ἄλλα στοιχεῖα, ποὺ εἶνε πιὸ πολύτιμα ἀπὸ τὸ χρυσάφι· τὸ πρῶτο εἶνε ἡ **ἐλπίδα**, τὸ δεύτερο εἶνε ἡ **πίστις**, καὶ τὸ τρίτο εἶνε ἡ **ἀγάπη**· *«πίστις ἐλπὶς ἀγάπη»* (Α' Κορ. 13,13). Ὅποιος πιστεύει, ὅποιος ἀγαπᾷ, ὅποιος ἐλπίζει, αὐτὸς ἔχει τὸν πραγματικὸ πολιτισμό, τὸν ψυχικὸ πολιτισμό. Ὁ ἄλλος πολιτισμός, ὅπως εἶπα, ξαφνικὰ θὰ πέσῃ πάνω του ἕνα λιθαράκι (δὲν ξέρω τί θὰ εἶνε· μπορεῖ νὰ εἶνε καὶ βόμβες πυρηνικές· λιθαράκι εἶνε κι αὐτές) καὶ θὰ γίνῃ σκόνη.

–Μμ, παραμύθια μᾶς λές.

Δὲν σᾶς λέω παραμύθια. Διαβάστε τὴν Ἀποκάλυψι· θ' ἀκουστῇ, λέει μιὰ φωνή· *«Ἔπεσεν, ἔπεσε Βαβυλὼν ἡ μεγάλη»* (Ἀπ. 14,8· 18,2· βλ. & 16,19). **Ποιά εἶνε ἡ Βαβυλών;** Βαβυλώνα εἶνε οἱ μεγάλες πολιτεῖες, ἡ Μόσχα, τὸ Λονδῖνο, ἡ Νέα Ὑόρκη, τὸ Σικάγο, ἡ Ῥώμη, τὸ Παρίσι... Βαβυλῶνες εἶνε. Δὲν θὰ μείνῃ *«λίθος ἐπὶ λίθον»* (Ματθ. 24,2. Μάρκ. 13,2. Βλ. & Λουκ. 19,44· 21,6). Καὶ ὅπως τώρα ψάχνουν ἀρχαιολόγοι νὰ βροῦν ποῦ εἶνε τὰ παλάτια, ἔτσι τότε, ἂν ζήσουν ἄνθρωποι, θὰ ψάχνουν μέσ' στὰ ἐρείπια ἀπὸ τσιμέντα καὶ σίδερα, ν' ἀνακαλύψουν ποῦ 'νε τὰ παλάτια καὶ ποῦ 'νε οἱ πρόεδροι τῶν δημοκρατιῶν καὶ ποῦ 'νε οἱ βασιλιᾶδες καὶ ποῦ 'νε τὰ κοινοβούλια καὶ ποῦ 'νε οἱ δεξιοί, καὶ ποῦ 'νε οἱ ἄσπροι καὶ ποῦ 'νε οἱ μαῦροι καὶ ποῦ 'νε οἱ κόκκινοι... Ἔτσι θὰ καταστραφῇ ὁ κόσμος. *«Ἔπεσεν, ἔπεσε, Βυβυλὼν ἡ μεγάλη»*.

Ὅπως ἔπεσε ἡ Βαβυλώνα καὶ καταστράφηκε, ἔγινε κονιορτός, ἔτσι θὰ γίνῃ καὶ μ' ἐσένα, βρὲ ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, ποὺ μαζεύεις μαζεύεις, καὶ πᾷς κι ἀγοράζεις διαμερίσματα ἀπὸ τσιμέντο. Ὅλα αὐτὰ θὰ γίνουν γῆ Μαδιάμ.

–Τί νὰ κάνουμε; νὰ σταυρώσουμε τὰ χέρια;

Ὄχι· σ' αὐτὰ τὰ δύσκολα χρόνια, νὰ κρατήσουμε μέσ' στὴν καρδιά μας σὰν ἀστέρι τὴν **πίστι στὸ Χριστό**. Προφῆτες δὲν εἴμαστε· οὔτε Δανιήλ, οὔτε ἅγιος Κοσμᾶς, οὔτε ἄλλος. Ἕνας ἁμαρτωλὸς ἐπίσκοπος εἶμαι κ' ἐγὼ καὶ κρατῶ στὸ χέρι μου τὸ φανάρι, τὴν ἁγία Γραφή, καὶ τὴν βάζω μπροστά σας ὁδηγό. Δὲν σᾶς λέω λόγια δικά μου· ὅ,τι κ' ἐγὼ βλέπω μέσα στὴν ἁγία Γραφή. Κ' ἔρχονται χρόνια δύσκολα. Θὰ ἔρθῃ *«θλῖψις μεγάλη, οἵα οὐ γέγονεν ἀπ' ἀρχῆς κόσμου»* (Ματθ. 24,21· βλ. Μάρκ. 13,19). Πρέπει νὰ ἑτοιμαστοῦμε· ἄντρες γυναῖκες. Νὰ κοιτάξουμε ἐμεῖς οἱ δεσποτάδες νὰ κάνουμε διάγγελμα στὸ λαό, νὰ κηρύξουμε προσευχὴ καὶ νηστεία ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, καὶ ὅλοι νὰ φωνάξουμε καὶ νὰ σαλπίσουμε τὸ *«Μετανοεῖτε»* (ἔ.ἀ. Ματθ. 3,2· 4,17. Βλ. & Μάρκ. 1,15) στὸν κόσμο αὐτόν.

–Τί νὰ κάνουμε, δέσποτα;

Προσευχὴ νὰ κάνουμε. Καὶ τί ἄλλο; Νὰ τεντώσουμε τ' αὐτιά μας **ν' ἀκούσουμε τί λέει ὁ ἅγιος Κοσμᾶς** ὁ Αἰτωλός. Θά 'ρθουν χρόνια δύσκολα. Ἅγιε Κοσμᾶ προφῆτα, δίδαξέ μας τὰ ταπεινὰ κι ἁμαρτωλὰ παιδιά σου, ποὺ μαζευτήκαμε ἐδῶ στὸ ναό, δίδαξέ μας τὰ λίγα παιδιὰ ποὺ πιστεύουμε στὸ Θεό. Καὶ θὰ μᾶς πῇ·

Παιδιά μου, μὴ φοβᾶστε! Ὁ κόσμος θὰ γίνῃ ἄνω-κάτω. Τ' ἀστέρια θὰ πέσουν, βασίλεια θὰ καταλυθοῦν, φτώχεια καὶ δυστυχία θὰ βρῇ τὸν κόσμο. Δυὸ πράγματα κρατῆστε· τὸ ἕνα εἶνε ὁ **Χριστός**, τὸ ἄλλο εἶνε ἡ **ψυχή**. Αὐτὰ ὅλος ὁ κόσμος κι ὅλοι οἱ δαίμονες νὰ πέσουν πάνω σου, δὲν μποροῦν νὰ σ' τὰ πάρουν.

Ψυχὴ καὶ Χριστό! αὐτὰ νὰ κρατήσουμε.

Εἰς δὲ τὸν Χριστὸν δόξα καὶ τιμὴ καὶ λατρεία εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ποὺ ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης τὴν 22-12-1973, Σάββατο ἐσπέρας, μὲ νέο τώρα τίτλο. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 3-11-2026.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» **(Ἀπ. 1,10)**

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΜΓ΄ **Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2771**	**Ἡ κατὰ σάρκα Γέννησις τοῦ Κυρίου** **Παρασκευὴ 25 Δεκεμβρίου 2026**	**Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος** **Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης**

Ὁ Ἥλιος

Πολλά, ἀναρίθμητα εἶνε τὰ ἀξιοθαύμαστα ποὺ παρουσιάζει ὁ φυσικὸς κόσμος. Ἀλλὰ ποιός μπορεῖ νὰ ἀρνηθῇ ὅτι τὸ λαμπρότερο ἀπ' ὅλα εἶνε **ὁ ἥλιος**; Ἂν καί, σὲ σύγκρισι μὲ ἄλλους ἀπλανεῖς ἀστέρες - ἥλιους ποὺ φωτίζουν ἄλλα πλανητικὰ συστήματα, ὁ δικός μας ἥλιος θεωρεῖται νᾶνος, ἐν τούτοις γιὰ ἐμᾶς τοὺς κατοίκους τῆς Γῆς εἶνε ὁ κορυφαῖος ἀπὸ τὰ ἀστέρια. Εἶνε ὁ *«φωστὴρ ὁ μέγας»*, ὅπως τὸν ὀνομάζει ἡ Γένεσις (1,16).

* * *

Εἶνε μεγάλος εὐεργέτης μας! Ὁ ἥλιος εἶνε ἀπέραντος ὠκεανὸς πυρὸς καὶ θερμότητος, ἀνεξάντλητη πηγὴ ἐνεργείας. Ἀνυπολόγιστη ἡ ἐπίδρασί του ἐπάνω στὸν πλανήτη μας. Ἀπὸ αὐτὸν ἐξαρτᾶται κάθε ζωὴ καὶ κίνησι. Τὰ ρυάκια ποὺ σιγοτραγουδοῦν, οἱ καταρράκτες ποὺ ρίχνουν μὲ πάταγο τὰ νερά τους, τὰ μεγάλα ποτάμια ποὺ ποτίζουν πεδιάδες, οἱ ὄμορφες λίμνες καὶ οἱ ἀπέραντοι ὠκεανοί, ἡ χλωρίδα ποὺ σὰν χαλὶ πολυτελέστατο στολίζει τὴν ἐπιφάνεια τῆς γῆς μὲ τὴν ποικιλία τῶν χρωμάτων της, ἡ εὐωδία ἀπὸ τὰ ἄνθη ποὺ ἀρωματίζει τὴν ἀτμόσφαιρα, οἱ εὔχυμοι καὶ γλυκοὶ καρποί, τὰ δέντρα τοῦ δάσους, τὰ πελώρια δέντρα, τὰ μεγάλα καὶ παρθένα δάση ποὺ διαρκῶς ἀνανεώνονται, ἡ ἐναλλαγὴ τῶν ἐποχῶν, ἡ κίνησι τῶν ἀνέμων, ἡ πτῶσι καὶ ἡ ἀνύψωσι τῆς θερμοκρασίας, ὁ χειμώνας, ἡ ἄνοιξι, τὸ καλοκαίρι καὶ τὸ φθινόπωρο, ὅλα αὐτὰ δὲν ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸν ἥλιο; Χωρὶς τὴν ἐξάτμισι τῶν θαλασσῶν, ποὺ προκαλεῖ ἡ θέρμη τοῦ ἥλιου, θὰ σχηματίζονταν τὰ σύννεφα καὶ θά 'πεφταν βροχές; Χωρὶς τὴ θέρμη τοῦ ἥλιου θὰ βλάσταιναν οἱ σπόροι, θ' ἀναπτύσσονταν καὶ θὰ μέστωναν τὰ στάχυα; Χωρὶς τὶς ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου θ' ἀποκτοῦσαν τὰ ὡραῖα χρώματά τους τὰ ἄνθη καὶ οἱ καρποί; Χωρὶς τὸν πλούσιο φωτισμό του, πῶς θὰ κινοῦνταν καὶ θὰ ἐργάζονταν οἱ ἄνθρωποι;

Μεγάλος εὐεργέτης ὁ ἥλιος. **Ποιός δὲν χαίρεται** τὴν εὐεργετική του ἐπίδρασι; *«Οὐκ ἔστιν ὃς ἀποκρυβήσεται τῆς θέρμης αὐτοῦ»*, **κανένας** δὲν μπορεῖ νὰ κρυφτῇ ἀπὸ τὴ θέρμη του, λέει ὁ ψαλμῳδός (Ψαλμ. 18,7). Σὲ κακοὺς καὶ καλοὺς χωρὶς διάκρισι στέλνει τὶς ἀκτῖνες του (Ματθ. 5,45). Δωρεὰν παρέχει τὸ φῶς του. Τρισεκατομμύρια κιλοβὰτ φωτὸς καταναλώνει καθημερινῶς αὐτὸ τὸ ἠλεκτρικὸ ἐργοστάσιο. Φανταστῆτε νὰ πλήρωναν οἱ ἄνθρωποι τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ὅπως πληρώνουν τὸ τεχνητὸ φῶς τῆς νύχτας!

Ὁ ἥλιος **σκορπίζει δωρεὰν τὰ δῶρα του**. Μιμεῖται τὸ Δημιουργό του. Σὲ κάθε δευτερόλεπτο ἀκτινοβολεῖ ἐνέργεια (φῶς καὶ θερμότητα), ποὺ τὸ βάρος της φτάνει τοὺς τέσσερα ἑκατομμύρια (4.000.000) τόννους. Αὐτό, λένε οἱ ἀστρονόμοι, δὲν εἶνε φανταστικό, ἀλλὰ μιὰ πραγματικότητα.

Εἶνε ἕνα ἐργαστήριο πυρηνικῆς ἐνεργείας. Ὁ ἥλιος, ὁ τόσο εὐεργετικὸς γιὰ τὸν ἄνθρωπο, πόσα μυστήρια δὲν κλείνει μέσα του! Οἱ κηλῖδες, ποὺ φαίνονται ἐπάνω του, οἱ τεράστιες γλῶσσες φωτιᾶς ποὺ ἀνεβαίνουν σὲ μεγάλα ὕψη ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειά του, τὸ «ἡλιακὸ στέμμα», ποὺ περιβάλλει σὰν φωτοστέφανο αὐτὸν τὸν βασιλιᾶ τῶν ἀστέρων, οἱ ἐκρήξεις, οἱ «μαγνητικὲς καταιγίδες» ποὺ ἀχρηστεύουν πρὸς στιγμὴν τὶς τηλεπικοινωνίες τῶν ἀνθρώπων, τὰ ἐρτζιανὰ κύματα, οἱ ὑπεριώδεις ἀκτῖνες, ὁ τεράστιος θόρυβος ποὺ δημιουργεῖ καὶ τὸν ὁποῖο πιάνουν τὰ ραντάρ, ἡ ἀνάλυσι τοῦ φωτός του μὲ τὸ φασματοσκόπιο, καθὼς καὶ ἡ ἀνακάλυψι μὲ ἄλλα ὄργανα ὅτι ὑπάρχουν στὸν ἥλιο 57 στοιχεῖα, ἀπὸ τὰ 100 περίπου ποὺ ἔχουν ἀνακαλυφθῆ μέχρι σήμερα, πρὸ παντὸς δὲ τὸ ἀπὸ τί ἀποτελεῖται, πῶς λειτουργεῖ, πῶς θερμαίνει καὶ πῶς φωτίζει, ποιά εἶνε ἡ μέχρι τώρα ἡλικία του καὶ πόσα ἀκόμη χρόνια ζωῆς τοῦ ἀπομένουν, νά **προβλήματα**, ποὺ γιὰ νὰ τὰ λύσουν σκύβουν καὶ καταγίνονται μ' αὐτὰ ἐγκέφαλοι μεγάλων ἀστρονόμων.

Μέρες ὁλόκληρες περνοῦν διάσημοι ἀστρονόμοι καὶ δαπανοῦν ὅλη τὴ ζωή τους ἐρευνώντας τὰ **μυστήρια** τοῦ ἥλιου. Θεωρίες ἐπὶ θεωριῶν διατυπώνονται, χωρὶς ἡ ἐπιστήμη νὰ ἔχῃ καταλήξει σὲ ὁριστικὰ συμπεράσματα ἐπάνω σὲ ὡρισμένα προβλήματα τοῦ ἥλιου. Τελευταῖα ἡ πυρηνικὴ φυσικὴ καυχᾶται ὅτι ἔλυσε τὸ μυστήριο τοῦ ἡλίου. Εἶνε δηλαδὴ ὁ ἥλιος, σύμφωνα μὲ τὴν τελευταία λέξι τῆς ἐπιστήμης, ἕνα τεράστιο ἐργαστήριο πυρηνικῆς φυσικῆς; Ὅπως παρατηρεῖ ἕνας ἀστρονόμος, «στὴν κατασκευὴ αὐτοῦ τοῦ πυρηνικοῦ ἐργαστηρίου ἡ φύσι προπορεύεται ἀπὸ τοὺς πυρηνικοὺς ἐπιστήμονες κατὰ πολλὰ ἑκατομμύρια ἔτη!».

Θαυμάζεται λοιπὸν **ἡ ἐπιστήμη** τοῦ ἀνθρώπου, ἐπειδὴ ὕστερα ἀπὸ μακροχρόνιους κόπους καὶ μόχθους ἀνακάλυψε τὴν πυρηνικὴ ἐνέργεια; Καὶ πῶς δὲν πρέπει ἀπείρως περισσότερο νὰ θαυμάζεται **ὁ Δημιουργός**, ὁ ὁποῖος μέσα σὲ ἐλάχιστα μόρια ὕλης, ἔκλεισε τεράστιες δυνάμεις ἐνεργείας; Καί, βέβαια, γιὰ ἕνα ἀνθρώπινο ἐργαστήριο πυρηνικῆς ἐνεργείας, ποὺ κατασκευάζει καὶ ἐκτοξεύει πυραύλους, κανεὶς δὲν θὰ βρεθῇ νὰ ἰσχυριστῇ ὅτι τὸ ἐργαστήριο αὐτὸ ἔγινε μόνο του καὶ λειτουργεῖ μόνο του. Πῶς ὅμως γιὰ τοῦτο τὸ τεράστιο ἐργαστήριο πυρηνικῆς ἐνεργείας ποὺ λέγεται ἥλιος, πῶς θέλετε νὰ παραδεχτοῦμε ὅτι **δημιουργήθηκε καὶ λειτουργεῖ αὐτομάτως;** Σοφοὶ ἀστρονόμοι, προκειμένου νὰ περιγράψουν τὰ θαυμαστὰ φαινόμενα τοῦ οὐρανοῦ, ἀρχίζουν μὲ τὸ χωρίο τῆς Γενέσεως· *«Καὶ **εἶπεν ὁ Θεός**· Γενηθήτωσαν φωστῆρες ἐν τῷ στερεώματι τοῦ οὐρανοῦ εἰς φαῦσιν ἐπὶ τῆς γῆς, τοῦ διαχωρίζειν ἀνὰ μέσον τῆς ἡμέρας καὶ ἀνὰ μέσον τῆς νυκτός· καὶ ἔστωσαν εἰς σημεῖα καὶ εἰς καιροὺς καὶ εἰς ἡμέρας καὶ εἰς ἐνιαυτούς»* (Γέν. 1,14).

Ὁ ἥλιος, αὐτὸ τὸ πιὸ λαμπρὸ ἄστρο, **λαμβάνεται ὡς εἰκόνα** τοῦ ἄλλου ἐκείνου ἡλίου, τοῦ πνευματικοῦ ἡλίου, δηλαδὴ **τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ**. Ὑπῆρχαν καὶ πρὸ Χριστοῦ φῶτα πνευματικά· ὑπῆρχαν μεγάλοι φιλόσοφοι καὶ ποιηταί· ὑπῆρχαν ἐξαιρετικὲς διάνοιες, μεγάλες καρδιές, ἰσχυρὲς βουλήσεις. Τί τὰ θέλετε ὅμως; Τὸ φῶς ποὺ ἐξέπεμπαν οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι ἦταν μικρό, χλωμό, ἀνίκανο νὰ διαλύσῃ τὰ πυκνὰ σκοτάδια τῆς ἀνθρωπότητος. Ἦταν θαυμαστὰ ἱπτάμενα φαινόμενα, πύραυλοι –ἂν θέλετε–, ποὺ διέσχιζαν τὸν οὐρανὸ τῆς ἀνθρωπότητος γιὰ νὰ σβήσουν ὅμως μετὰ ἀπὸ λίγο καὶ νὰ ἐξαφανιστοῦν. Ἡ ἀνθρωπότητα κυλιόταν μέσα στὸ σκοτάδι καὶ εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ φῶς. Καὶ **τὸ φῶς ἦλθε** καὶ καταφώτισε τὸν κόσμο. *«Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς»*, μᾶς ἐπισκέφθηκε ὁ Κύριος, *«ἀνατολὴ ἐξ ὕψους»*!

ἀνατέλλοντας δηλαδὴ ὄχι ὡς συνήθως ἀπὸ τὸν ὁρίζοντα ἀλλ' **ἀπὸ ψηλά!** (ἐξαποστ. Χριστουγ., Λουκ. 1,78).

Συναισθανόμαστε ἆραγε τὸ μέγεθος τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως; Ἂς μιλήσουμε ἐδῶ μὲ ἕνα **παράδειγμα**, παίρνοντας ἀφορμὴ ἀπὸ κάποια ὁμιλία τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου (βλ. Ἑ. Π. Migne 49,351).

Ὁ φυσικὸς ἥλιος βρίσκεται σὲ τεράστια ἀπόστασι ἀπὸ τὴ Γῆ. Τὸ φῶς, ποὺ τρέχει μὲ ταχύτητα 300.000 χιλιομέτρων τὸ δευτερόλεπτο, χρειάζεται 8 περίπου λεπτὰ γιὰ νὰ φτάσῃ ἀπὸ τὸν ἥλιο στὴ Γῆ. **Ἐὰν τώρα ὑποθέσουμε** ὅτι ὁ ἥλιος ἄφηνε τὴ θέσι του καὶ διασχίζοντας τὸ διάστημα **πλησίαζε πρὸς τὴ Γῆ**, τί θὰ γινόταν; Τότε ὁ δίσκος του, ποὺ σήμερα φαίνεται μικρός, θὰ μεγάλωνε ἀφάνταστα, ἡ **θερμοκρασία** τῆς Γῆς θὰ αὐξανόταν, ὅσα εἶνε ἐπάνω στὴ Γῆ θὰ πυρπολοῦνταν, ἡ ἀτμόσφαιρα θὰ μεταβαλόταν σὲ καμίνι, τὸ νερὸ τῶν θαλασσῶν θὰ κόχλαζε, καὶ ὁ ἄνθρωπος θ' ἀναζητοῦσε καταφύγιο στὶς πιὸ βαθειὲς σπηλιές. Ἐὰν μάλιστα ἡ ἀπόστασι μεταξὺ ἥλιου καὶ Γῆς μηδενιζόταν καὶ ὁ ἥλιος **ἔδυνε φίλημα στὴ Γῆ**, τί φίλημα θανάτου θὰ ἦταν αὐτό! Ἐὰν ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ θερμοκρασία στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἥλιου εἶνε 6.000 βαθμοὶ ἐνῶ στὸ κέντρο του φτάνει τοὺς 20.000 βαθμούς, ὅταν ὁ ἥλιος θὰ ἄγγιζε τὴ Γῆ, **τὰ πάντα θὰ ἔλειωναν** καὶ θὰ ἐξατμίζονταν, ἀκόμη καὶ οἱ πιὸ στερεοὶ ὄγκοι τῶν ὀρέων θὰ ἔλειωναν σὰν μαλακὸ κερί.

Νιώθετε φρίκη στὴ σκέψι μήπως μιὰ τέτοια ὑπόθεσι πραγματοποιηθῇ; Ἄχ ἥλιε, μεῖνε μακριά! **Κύριε** τοῦ παντός, **κράτησε** τὸ δημιούργημά σου **στὴ θέσι ποὺ τοῦ ὥρισες** μὲ τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν πανσοφία σου, γιὰ νὰ μὴ μᾶς κάψῃ. Μιὰ διαταγή σου θὰ ἦταν ἀρκετὴ νὰ κατεβάσῃ στὴ στιγμὴ τὸν ἥλιο καὶ νὰ μᾶς κάνῃ ὁλοκαύτωμα γιὰ τὴν ἀσέβειά μας.

Ἀλλ' ὦ ἄπειρη ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ! Ὄχι ὁ ἥλιος, δηλαδὴ τὸ δημιούργημα, ἀλλὰ **ὁ ἴδιος ὁ δημιουργὸς τοῦ ἡλίου** καὶ ἀπείρων ἄλλων ἡλίων τοῦ σύμπαντος, **ἄγγιξε τὴ Γῆ!** Ἄγγιξε τὴ Γῆ, καὶ ἡ Γῆ δὲν κάηκε; *«Πῦρ καταναλίσκον»*, φωτιὰ ποὺ τρώει, δὲν εἶνε ὁ Θεός μας; (Δευτ. 4,24. Ἑβρ. 12,29). Ποιός μπορεῖ νὰ δῇ τὸ Θεὸ καὶ νὰ ζήσῃ; Τὸν ἥλιο τὸν φυσικὸ δὲν μπορεῖ ν' ἀτενίσῃ ὁ ἄνθρωπος, καὶ πῶς νὰ δῇ τὸ Θεό; Ὁ Θεὸς ὅμως, ὁ ἀπρόσιτος καὶ ἀπλησίαστος, ὁ *«πῦρ καταναλίσκον»*, *«ὁ μέγας καὶ φοβερὸς καὶ αὐταῖς ταῖς ἐπουρανίαις δυνάμεσιν»* (=καὶ σ' αὐτὲς ἀκόμη τὶς ἐπουράνιες δυνάμεις), ποὺ εἶνε ἀδύνατο νὰ δῇ κανεὶς τὸ πρόσωπό του (Ἔξ. 33,20), αὐτός, ἀπὸ τὴν ἄπειρη ἀγάπη πρὸς τὸν ἄνθρωπο, **περιώρισε τὶς ἀκτῖνες τῆς θεότητός του**, φόρεσε σάρκα ἀνθρώπινη καὶ περπάτησε ἀνάμεσά μας ὡς *«υἱὸς ἀνθρώπου»* (Δαν. 7,13· 10,16. Ματθ. 8,20 κ.ἀ.), ὅπως ὁ πιὸ φτωχὸς καὶ πιὸ ἄσημος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. Μὲ σχῆμα ἀνθρώπου, μὲ μορφὴ δούλου ὁ Θεός! (Φιλιπ. 2,7-8). Ζαλίζεται ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ γλῶσσα σταματᾷ. Ἡ γραφίδα τρέμει. Ὅλη ἡ κτίσι μένει ἐκστατική. **Μέγα μυστήριο!** Σκανδαλίζεται τὸ πνεῦμα τοῦ ὑπερήφανου ἀνθρώπου, ποὺ ζητάει νὰ λύσῃ τὸ μυστήριο. Ἄνθρωπε, δὲς τὸν φυσικὸ ἥλιο, ὁ ὁποῖος εἶνε εἰκόνα ἐκείνου τοῦ ἡλίου. Λῦσε προηγουμένως τὰ προβλήματα τοῦ φυσικοῦ ἡλίου, καὶ ὕστερα νὰ περιεργάζεσαι τὰ σχετικὰ μὲ τὸ μυστήριο ποὺ καλύπτει τὴν θεανθρώπινη προσωπικότητα τοῦ Κυρίου.

Εἶχε προφητευθῇ ὅτι ὁ Χριστὸς θὰ ἀνέτελλε ὡς *«φῶς μέγα»* καὶ ὡς *«ἀνατολὴ ἐξ ὕψους»* (Ἡσ. 9,2. Λουκ. 1,78). Καὶ πράγματι **ὁ Χριστὸς εἶνε τὸ φῶς. Εἶνε ὁ «Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης»** κατὰ τὸν ὑμνογράφο (ἀπολυτ. Χριστουγ.). **Γιατί *τῆς δικαιοσύνης*;** Ὄχι μόνο ἐπειδὴ περικλείει ἐντός του ὅλες τὶς ἀρετές, τὴν πληρότητα τῆς ἀρετῆς, μιᾶς ἀρετῆς ἡ ὁποία «σκέπασε τοὺς οὐρανούς» (Ἀβακ. 3,3)· ὄχι μόνο διότι συγχωρεῖ καὶ τὸν μεγαλύτερο ἁμαρτωλὸ ποὺ μετανοεῖ, τὸν ὁποῖο καὶ δικαιώνει καὶ τὸν ἀναδεικνύει πιὸ λευκὸ κι ἀπὸ τὸ χιόνι καὶ πιὸ φωτεινὸ κι ἀπ' τὶς ἡλιακὲς ἀκτῖνες, ἀλλὰ καὶ διότι, μέσα στὴν ἄπειρη μεγαλοψυχία του, ἐξακολουθεῖ νὰ στέλνῃ τὶς ἀκτῖνες τῆς θεϊκῆς ἀγάπης του σὲ *«πονηροὺς καὶ ἀγαθούς»*, κακοὺς καὶ καλούς (Ματθ. 5,45), μὲ τὸ νὰ συντηρῇ καὶ νὰ τρέφῃ ὅλη τὴν κτίσι, καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς σταυρωτὰς καὶ βλασφήμους ποὺ δὲν λείπουν σὲ κάθε ἐποχή. Ἔτσι **«κανείς δὲν μένει ἔξω ἀπὸ τὴν θέρμην αὐτοῦ»** (Ψαλμ. 18,7) τοῦ *«Ἡλίου τῆς δικαιοσύνης»*. Ὑλικὰ ἢ πνευματικὰ ἀγαθά του ὅλοι οἱ ἄνθρωποι χαίρονται. Ὅπως οἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου φωτίζουν τὶς κορυφὲς τῶν ὀρέων ἀλλὰ καὶ τὶς πιὸ χαμηλὲς πεδιάδες· φωτίζουν τὰ μέγαρα ἀλλὰ καὶ τὶς φτωχὲς καλύβες, τοὺς ἐλεύθερους χώρους ἀλλὰ καὶ τὶς φυλακὲς ὅπου μέσα ἀπὸ τὰ κάγκελλα φτάνουν μέχρι τὸν φυλακισμένο γιὰ νὰ ἀσπαστοῦν τὸ μέτωπό του καὶ νὰ μεταφέρουν παντοῦ μήνυμα χαρᾶς καὶ ἐλπίδος καὶ αἰσιοδοξίας, ἔτσι καὶ **οἱ ἀκτῖνες τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ**, διασκορπιζόμενες ἀοράτως, μεταφέρουν σὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους τὸ μήνυμα, ὅτι **Ἕνας Θεὸς** ἄπειρος καὶ πανάγαθος *«ἔκλινεν* (=ἔκαμψε) *οὐρανοὺς καὶ **κατέβη***» καὶ *«**ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη*** (=φάνηκε) *καὶ ἐν τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη* (=συναναστράφηκε ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους)» (Ψαλμ. 17,10. Βαρ. 3,38). Καὶ ὅπως ὁ ἥλιος, παρ' ὅλο ποὺ κάθε μέρα δαπανᾷ δισεκατομμύρια τόννους ἐνεργείας, ἐν τούτοις φαίνεται νὰ μένῃ ἀνεξάντλητη πηγὴ ἐνεργείας, κάπως ἔτσι καὶ ὁ Χριστὸς μέσα στὸ **μυστήριο τῆς θείας εὐχαριστίας**, ἂν καὶ μεταδίδεται σὲ ἑκατομμύρια πιστούς, ἐν τούτοις, ὅπως λέγεται σὲ μία εὐχὴ τῆς Θείας Λειτουργίας, εἶνε *«ὁ πάντοτε ἐσθιόμενος καὶ **μηδέποτε δαπανώμενος**, ἀλλὰ τοὺς μετέχοντας ἁγιάζων»*· αὐτὸς ποὺ πάντοτε τρώγεται καὶ ποτὲ δὲν δαπανᾶται, ἀλλὰ ἁγιάζει αὐτοὺς ποὺ τὸν μεταλαμβάνουν.

Ἂς ἀναφέρουμε ὅμως καὶ **μία διαφορὰ** μεταξὺ φυσικοῦ ἡλίου καὶ ἡλίου Χριστοῦ. **Ὁ φυσικὸς** ἥλιος ἂς φαίνεται ὅτι δὲν ἐξαντλεῖται· ἂς ἔχῃ μέχρι σήμερα –κατὰ τοὺς ἀστρονόμους– ἡλικία ἑκατομμυρίων ἐτῶν· καὶ ἂς τοῦ δίνουν ἀκόμη ζωὴ καὶ γιὰ ἄλλα πολλὰ ἑκατομμύρια ἔτη. Δημιούργημα ὑλικὸ εἶνε. **Εἶχε ἀρχὴ καὶ θὰ ἔχῃ καὶ τέλος**. Φοβερὲς ἐκρήξεις συμβαίνουν στὸ ἐσωτερικό του. Κάθε μέρα κάτι χάνει. Συνεχῶς φθείρεται αὐτὸς ὁ «γίγαντας» τοῦ οὐρανοῦ, ὅπως τὸν ὀνομάζει ὁ ψαλμῳδός (Ψαλμ. 18,6). Θὰ χτυπήσῃ καὶ γι' αὐτὸν τὸ σήμαντρο τοῦ θανάτου, τοῦ ***θερμικοῦ θανάτου***. Θὰ σβήσῃ ὁ μεγάλος αὐτὸς πολυέλεος ὅπως σβήνει καὶ ἕνα ταπεινὸ καντήλι ποὺ σώθηκε τὸ λάδι του... **Γιὰ** τὸν ἄλλον ὅμως ἥλιο, **τὸν Χριστό, ὁ νόμος τῆς φθορᾶς καὶ τοῦ θανάτου δὲν ἰσχύει**. Ὁ ψαλμῳδός, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Χριστὸ καὶ δείχνοντας τοὺς οὐρανούς, λέει· *«Αὐτοὶ ἀπολοῦνται, σὺ δὲ διαμένεις, καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται, καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἑλίξεις αὐτούς, καὶ ἀλλαγήσονται· σὺ δὲ ὁ αὐτὸς εἶ, καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσιν»*· αὐτοὶ θὰ χαθοῦν, ἐνῶ ἐσὺ μένεις· ὅλοι θὰ παλιώσουν σὰν ροῦχο, καὶ σὰν πανωφόρι θὰ τοὺς τυλίξῃς, καὶ θ' ἀλλάξουν· ἐσὺ ὅμως εἶσαι ὁ ἴδιος, καὶ τὰ χρόνια σου δὲν θὰ τελειώσουν (Ψαλμ. 101, 27-28. Ἑβρ. 1,11-12).

* * *

Τί αἰσθάνεστε, ἀδελφοί μου, ὅταν ἀπὸ τὴν κορυφὴ κάποιου βουνοῦ βλέπετε τὴ *ροδοδάκτυλη* αὐγή, τὶς ρόδινες ἀκτῖνες της, καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο τὸν ἥλιο ὁλόλαμπρο καὶ ἀκτινοβόλο νὰ προβάλλῃ ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ ὁρίζοντα; Δὲν αἰσθάνεστε **χαρά**; δὲν θαυμάζετε τὸ μεγαλεῖο τοῦ Δημιουργοῦ; δὲν βγαίνει ἀπ' τὰ χείλη σας **ὕμνος εὐχαριστίας** πρὸς τὸν Κύριο; Δὲν ψελλίζουν τὰ χείλη σας *«Δόξα σοι τῷ δείξαντι τὸ φῶς»*; Μένετε ἀναίσθητοι μπροστὰ σὲ μιὰ τόσο ἁπτὴ ἀπόδειξι τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ;

Ἀλλὰ νά καὶ τὸ ἀπείρως μεγαλύτερο καὶ σπουδαιότερο. Μέσα στὸ βαθὺ σκοτάδι ποὺ πλάκωνε ὁλόκληρο τὸν ἀρχαῖο κόσμο, στὴ Βηθλεὲμ τῆς Ἰουδαίας ἀνέτειλε ἀστέρι· **γεννήθηκε ὁ Χριστός!** ὁ ἥλιος ποὺ φώτισε καὶ θέρμανε καὶ χαροποίησε τὸ πρόσωπο τῆς γῆς.

Ὁ ἴδιος ἐξακολουθεῖ **ν' ἀνατέλλῃ στὴν ψυχὴ κάθε ἀνθρώπου** ποὺ πιστεύει καὶ μετανοεῖ εἰλικρινά. **Ἀνατολὴ ἐν μετανοίᾳ!** Ἔτσι ἀπὸ τὸ σκοτάδι ὁ πιστὸς ἔρχεται στὸ φῶς, γίνεται τέκνο φωτός, φωστήρας κι αὐτός, μικρὸς ἥλιος ποὺ ἀντανακλᾷ τὸ φῶς τοῦ αἰωνίου ἡλίου, τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸς λοιπόν, ὁ **συνειδητὸς Χριστιανός**, αὐτὸς αἰσθάνεται καὶ τὸ μεγαλεῖο τῆς ἑορτῆς τῶν Χριστουγέννων. Αὐτὸς ἀκούει τὸ ἀπολυτίκιο τῆς ἡμέρας καὶ συγκινεῖται καὶ δακρύζει, καὶ μὲ καρδιὰ εὐγνώμονα πρὸς τὸν εὐεργέτη Χριστὸ **ψάλλει**·

*«Ἡ γέννησίς σου, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως· ἐν αὐτῇ γὰρ οἱ τοῖς ἄστροις λατρεύοντες ὑπὸ ἀστέρος ἐδιδάσκοντο σὲ προσκυνεῖν, τὸν **ἥλιον τῆς δικαιοσύνης**, καὶ σὲ γινώσκειν "ἐξ ὕψους ἀνατολήν". Κύριε, δόξα σοι»*.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἄρθρο ἀπὸ τὸ περιοδικὸ «Σταυρός» (Δεκέμβριος 1964), ποὺ περιελήφθη στὸ βιβλίο Χριστούγεννα (Ἀθῆναι 1988, σσ. 79-89). Στοιχειοθεσία, μεταγλώττισι καὶ σύντμησις 19-9-2026.

ΚΥΡΙΑΚΗ
ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 –imaaflo@yahoo.gr

Περίοδος Δ΄ - Ἔτος ΜΓ΄ Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2772	Σύναξις τῆς Θεοτόκου (Ματθ. 2,13-23) Σάββατο 26 Δεκεμβρίου 2026	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Τὸ παρωνύμιο τίτλος τιμῆς

«Ὅπως πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν διὰ τῶν προφητῶν ὅτι Ναζωραῖος κληθήσεται» (Ματθ. 2,23)

Χθές, ἀγαπητοί μου, ἑορτή· σήμερα πάλι ἑορτή. Χθὲς ἡ γέννησις τοῦ Σωτῆρος, σήμερα ἡ σύναξις τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου· χθὲς τὸ Θεῖο Βρέφος, σήμερα **ἡ ἁγία Μητέρα** του μᾶς καλοῦν **νὰ τὴν τιμήσουμε** πρεπόντως.

Ἡ Παναγία δὲν ἦταν καμμιὰ πριγκίπισσα, καμμιὰ κόρη πλουσίου· δὲν καταγόταν «ἀπὸ σόι», ὅπως λένε· ἦταν μιὰ φτωχὴ κόρη, ποὺ ζοῦσε μία ἄσημη ζωή. Ὁ κόσμος κοιτάζει τὰ κορίτσια τῶν πλουσίων, τῶν μεγάλων, τῶν ἀρχόντων· τὰ κορίτσια τοῦ φτωχοῦ λαοῦ δὲν τὰ κοιτάζει κανείς. Ἡ Παναγία δούλευε σκληρὰ στὸν ἀργαλειό, φρόντιζε τὸ σπίτι της, τὰ καθήκοντά της· ἦταν ὑπόδειγμα ἐργατικότητος, ζοῦσε ἥσυχα, **κανείς δὲν τὴν εἶχε προσέξει**.

Ἀλλ' ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ τὴ διάλεξε ὁ Θεός –μέγα τὸ μυστήριο– μέσα σ' ἑκατομμύρια γυναικῶν ν' ἀξιωθῇ νὰ γεννήσῃ τὸν Υἱό του, αὐτὴ ποὺ θά 'παιρνε στὴν ἀγκαλιά της τὸ Χριστὸ ἔπρεπε νά 'νε πιὸ λευκὴ ἀπὸ τὸ χιόνι, πιὸ λαμπρὴ ἀπὸ τὶς ἀκτῖνες τοῦ ἥλιου, νά 'νε καθαρὴ καὶ ἀμίαντη. Ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ ἀξιώθηκε νὰ κυοφορήσῃ στὰ σπλάχνα της τὸν Λυτρωτὴ τοῦ κόσμου καὶ νὰ γίνῃ ἡ Μητέρα τοῦ Χριστοῦ, **ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη δὲν ἡσύχασε**. Κάθε μάνα, ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ γεννιέται τὸ παιδὶ μπαίνει σὲ βάσανα, σὲ ἅγια βάσανα· γιατὶ εἶνε κόπος μεγάλος «ἕνα κομμάτι κρέας» νὰ τὸ ἀναστήσῃ σὲ ἄνθρωπο. Ἔτσι λοιπὸν καὶ πολὺ περισσότερο ἡ Παναγία μας ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ γέννησε τὸ Χριστὸ **μπῆκε στὰ μεγάλα πάθη**. Καμμιὰ μάνα δὲν ὑπέφερε ὅσα ὑπέφερε αὐτή.

Ὁ Χριστὸς ἦταν βρέφος. Καὶ **τὸ Θεῖο Βρέφος δὲν εἶχε ἀδικήσει κανένα. Ὁ Ἡρῴδης** ὅμως ἀκόνισε τὰ μαχαίρια του κ' ἦταν ἕτοιμος νὰ τὸ σφάξῃ. Κ' ἐπειδὴ δὲν ἤξερε ποῦ ἀκριβῶς βρίσκεται, **ἔλαβε σκληρὴ ἀπόφασι νὰ σφάξῃ ὅλα τὰ νήπια** ποὺ ἦταν κάτω ἀπὸ δύο ἐτῶν, μὲ τὴ σκέψι ὅτι μέσα στὸ πλῆθος ἐκεῖνο θὰ ἦταν καὶ τὸ Θεῖο Βρέφος. Χιλιάδες παιδιὰ ἐσφάγησαν τότε, χιλιάδες μανάδες ἔκλαψαν. Ἀλλὰ **τὸ Θεῖο Βρέφος σώθηκε**. Πῶς;

Ἄγγελος σὲ ὄνειρο εἰδοποίησε τὸν Ἰωσὴφ τὸν προστάτη, νὰ φύγουν ἀπὸ τὸν τόπο τῆς γεννήσεως. Ὁ Ἰωσὴφ σηκώθηκε καὶ νύχτα, μέσα στὸ χειμῶνα, πῆρε τὸ Παιδὶ καὶ τὴ Μητέρα του –κάποιο γαϊδουράκι βρέθηκε–, φόρτωσαν τὰ φτωχικά τους κ' ἔφυγαν γιὰ τὴν Αἴγυπτο. Εἶχαν δρόμο μακρινό· πάρτε τὸ χάρτη νὰ δῆτε. Ξεκίνησαν ἔξω ἀπ' τὰ Ἱεροσόλυμα, γιὰ νὰ φτάσουν μ' ἐκεῖνα τὰ μέσα καὶ πολλοὺς κινδύνους κάτω στὴν Αἴγυπτο. Πέρασαν ποτάμια, βουνὰ - λαγκάδια. Μιὰ παράδοσι λέει, ὅτι καὶ τὰ θεριὰ ἀκόμα ἔβγαιναν ἀπὸ τὶς σπηλιές τους καὶ τὰ δέντρα ἔκαμπταν τὶς κορυφές τους καὶ προσκυνοῦσαν τὸ Χριστό μας, τὸν ποιητή τους. Ἦταν ὅμως **ἐκεῖ ἡ Παναγία πιὸ ἀσφαλὴς** παρὰ στὰ Ἱεροσόλυμα.

Ἔφτασε ἐπὶ τέλους στὴν Αἴγυπτο, ξένη μέσα σὲ ξένους. Κ' ἔμεινε ἐκεῖ ἕως ὅτου πληροφορήθηκε, ὅτι ὁ Ἡρῴδης, ὁ δολοφόνος τῶν παιδιῶν, ξεψύχησε· εἶχε κακὸ τέλος, σκουλήκιασε ὁλόκληρος (βλ. Πράξ. 12,23). Ἐπιστρέφοντας μετὰ στὴν Παλαιστίνη ἡ Παναγία δὲν πῆγε στὴ Βηθλεέμ, γιατὶ ἐκεῖ τὸν Ἡρῴδη διαδέχθηκε ἕνας γυιός του, ἀντάξιος τοῦ πατέρα του, σκληρὸς καὶ ἀπάνθρωπος, ὁ Ἀρχέλαος. Προτίμησε νὰ πάῃ πιὸ ψηλά, πρὸς βορρᾶν, σὲ μιὰ μικρὴ πόλι, στὴ Ναζαρέτ. Καὶ ἐκεῖ ἔμεινε πλέον καὶ μεγάλωσε ὁ Χριστός, ἐκεῖ ἔζησε τὰ περισσότερα χρόνια του, ὡς παιδί, ὡς νέος, ὡς ἐργάτης· καὶ ὅταν πλέον ἔγινε τριάντα ἐτῶν, ἐξῆλθε στὸν δημόσιο βίο. **Γι' αὐτὸ καὶ ὠνομάστηκε *«Ναζωραῖος»***.

Θὰ ἤθελα, ἀγαπητοί μου, ἐπάνω στὴ λέξι αὐτή, ***Ναζωραῖος***, ποὺ ἀκούσαμε σήμερα καὶ μ' αὐτὴν τελείωσε τὸ ἱερὸ εὐαγγέλιο (βλ. Ματθ. 2,23), θὰ ἤθελα νὰ κάνω μερικὲς ὠφέλιμες παρατηρήσεις.

* * *

Τί εἶνε ἡ Ναζαρέτ; Ὑπάρχει καὶ σήμερα, ἀλλὰ εἶνε ἕνα ἀκάθαρτο χωριό. Ὑπάρχει καὶ ἐπίσκοπος Ναζαρέτ, Ἕλληνας. Στὴν ἐποχὴ τοῦ Χριστοῦ ἦταν ἕνα χωριὸ ἄσημο καὶ μὲ κακὴ φήμη. Δὲν ἔβγαζε καλοὺς ἀνθρώπους· ἦταν κακοαναθρεμμένοι, βάρβαροι. Ἐὰν κανεὶς καταγόταν ἀπὸ 'κεῖ, ντρεπόταν νὰ τὸ πῇ· ντροπὴ τὸ εἶχαν νὰ ὀνομάζεσαι *Ναζωραῖος*. Μέσα λοιπὸν στὸ σκληρὸ αὐτὸ χωριὸ ἔζησε ὁ Χριστός, χωρὶς ὅμως νὰ ἐπηρεαστῇ ἀπὸ τὸ κακὸ παράδειγμα τῶν συγχωριανῶν του· καὶ ὅπως πολλὲς φορὲς ἀπὸ ἀγκάθι βγαίνει ῥόδο, ἔτσι καὶ μέσα ἀπὸ τὴν κοινωνία αὐτὴ τῆς Ναζαρὲτ **βγῆκε τὸ *«ῥόδον τὸ ἀμάραντον»*** (Ἀκάθ. Ὕμν., καν. α'3).

Βλέπετε; Ὅσο διεφθαρμένη καὶ νά 'νε μιὰ κοινωνία, **μπορεῖ κανεὶς ἂν θέλῃ** νὰ ζήσῃ μέσα σ' αὐτὴν ἁγία ζωή. Τὸ ἀπέδειξε ὁ Χριστός. Ἐκεῖνος βέβαια εἶνε καὶ Θεός, ἀλλὰ τὸ γεγονὸς ὅτι καὶ ὡς ἄνθρωπος ἔζησε ἔτσι ἀποτελεῖ γιὰ ἐμᾶς ὑπόδειγμα καὶ ἀπόδειξι πῶς μπορεῖ νὰ πολιτευθῇ καὶ σήμερα σ' ἕνα τόπο ὁ Χριστιανός, ἔστω καὶ ὑπὸ συνθῆκες σκληρές.

Τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἦταν *Ἰησοῦς* (Ματθ. 1,16,25 κ.ἀ.)· τὸ ὄνομά του ἦταν *Ἐμμανουήλ* (ἔ.ἀ. 1,23)· τὸ ὄνομά του ἦταν *Χριστός* (ἔ.ἀ. 1,1,16,17,18 κ.ἀ.)· καὶ ὅμως κοντὰ σ' αὐτὰ τὰ τίμια ὀνόματα ποὺ ἔχουν μεγάλη σημασία –ἴσως ἄλλοτε νὰ σᾶς ἑρμηνεύσω τί σημαίνει τὸ καθένα–, πῆρε καὶ ἕνα **παρωνύμιο**, παρατσούκλι. Ὡς παρατσούκλι λοιπὸν τοῦ κόλλησαν τὸ ***Ναζωραῖος*** (ἔ.ἀ. 2,23. Λουκ. 18,37 κ.ἀ.), ἕνας ἄσημος δηλαδὴ ἄνθρωπος. Δὲν ξέρω ἂν ἐσεῖς ἐδῶ ἔχετε κάποιο χωριὸ σὰν περιφρονημένο καὶ θεωρεῖτε τοὺς ἀνθρώπους του ἅγριους, ἄξεστους. Ὅταν ἤμουν στὸ στρατὸ ῥωτοῦσα·

–Ἀπὸ ποῦ εἶσαι; –Ἀπὸ τὴν Πάτρα, ἔλεγε· γιὰ ἐντύπωσι. Μετὰ συζητώντας ἔλεγε, ὅτι δὲν ἦταν Πατρινός, ἦταν ἀπὸ ἕνα χωριό, ἀλλὰ ἔλεγε τὴν πιὸ ἐπίσημη πόλι. Ὁ Φλωρινιώτης λοιπὸν κι ὁ Θεσσαλονικιὸς καυχῶνται, ἀλλὰ ἕνας ἀπὸ χωριὸ μακρινὸ θεωρεῖται περιφρονημένος.

Τὸν Κύριό μας λοιπὸν τὸν ἔλεγαν *Ναζωραῖο* γιὰ νὰ τὸν ἐμπαίζουν. Κάποτε ὁ **Φίλιππος** πῆγε γιὰ λίγο κοντά του καὶ τὸν θαύμασε· μετὰ βρῆκε τὸ φίλο του τὸ **Ναθαναὴλ** καὶ τοῦ λέει· –Ναθαναήλ, τό 'μαθες; βρῆκα θησαυρό! –Τί θησαυρὸ βρῆκες; –Τὸ Χριστό! –Τὸ Χριστό; Κι ἀπὸ ποῦ εἶνε; –Ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ. –Ὤχ, καημένε! *ἐκ Ναζαρὲτ δύναταί τι ἀγαθὸν εἶναι;»* (Ἰω. 1,47)· μπορεῖ ἀπ' αὐτὸ τὸν τόπο νὰ βγῇ κάτι καλό; Δὲν τὸ πιστεύω. –Ἔλα λοιπὸν νὰ δῇς. Κι ὅταν πῆγε κι αὐτὸς καὶ εἶδε, τότε πιὰ πίστεψε. Ὅταν πάλι ὁ Χριστὸς πῆγε στὸ χωριό του, **στὴ Ναζαρέτ**, καὶ τοὺς μίλησε, οἱ συγχωριανοί του, ἐνῷ τὸν θαύμασαν, ὅταν τοὺς ἤλεγξε, πῆραν λιθάρια νὰ τὸν σκοτώσουν· τόσο ἄγριοι ἦταν. Μόλις διασώθηκε· καὶ τότε εἶπε· *«Οὐδεὶς προφήτης δεκτός ἐστιν ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ»* (Λουκ. 4,24).

Ναζωραῖος! Φεύγουμε ἀπὸ τὴ Ναζαρέτ, πᾶμε πιὰ στὰ Ἱεροσόλυμα· κ' ἐλᾶτε, ἀδέρφια μου, ν' ἀνεβοῦμε τέλος μὲ ρῖγος ἱερὸ **στὸ Γολγοθᾶ**. Τὴ Μεγάλη Παρασκευὴ ἔχουν στηθῆ ἐκεῖ τρεῖς σταυροὶ καὶ στὸν καθένα κρέμεται ἀπὸ μιὰ ταμπέλλα μὲ τὸ ὄνομα τοῦ καταδίκου καὶ τὴν αἰτία τοῦ θανάτου του. Στὸ μεσαῖο σταυρὸ ἡ ταμπέλλα γράφει· *«Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων»* (Ἰω. 19,19). Γι' αὐτὴ τὴν ἐπιγραφή, γραμμένη σὲ τρεῖς γλῶσσες (ἑβραϊκά, ῥωμαϊκὰ καὶ ἑλληνικά – δείχνει καὶ τὴν ἰσχὺ ποὺ εἶχε τότε ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα), διαμαρτυρήθηκαν οἱ ἀρχιερεῖς στὸν Πιλᾶτο. Ὄχι γιὰ τὸ *«Ναζωραῖος»*· σ' αὐτὸ συμφωνοῦσαν. Διαμαρτυρήθηκαν γιὰ τὸ *«ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων»*. –Μὴ γράφεις, τοῦ εἶπαν, *«ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων»*, ἀλλ' ὅτι ἐκεῖνος εἶπε «εἶμαι βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων». Ὁ Πιλᾶτος ὅμως, ἐκδικούμενος τὴν κακία τους, εἶπε· –*«Ὃ γέγραφα, γέγραφα»* (Ἐ.ἀ. 19,21-22), δὲν ἀλλάζω. Κ' ἔτσι ἔμεινε ἡ ἐπιγραφὴ *«Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων»* (Ἐ.ἀ.).

Ἀλλ' ὅπως ὁ σταυρός, ὁ ἀκάνθινος στέφανος, οἱ ἧλοι, ὁ σπόγγος, τὸ ὄξος, ἡ λόγχη ἀπὸ ἀποτρόπαια ὄργανα θανατώσεως μεταποιήθηκαν σὲ προσκυνητὰ ὅπλα σωτηρίας, ἔτσι καὶ τὸ πικρὸ παρωνύμιο *Ναζωραῖος* μεταλλάχθηκε σὲ γλυκύτατο ὄνομα, **τὸ ὀνειδιστικὸ παρατσούκλι μεταμορφώθηκε σὲ πάντιμο ἐπίθετο**.

* * *

Ἀδέρφια μου, γιατί σᾶς τὰ εἶπα αὐτά; Ὁ Χριστὸς σήμερα δὲν βρίσκεται σωματικῶς ἐπὶ τῆς γῆς, δὲν τὸν βλέπουμε. Σᾶς λέω ὅμως· Ἐὰν ἦταν πάλι σήμερα ἐδῶ, –χωρὶς ὑπερβολή– ἕνα παρατσούκλι τοῦ ἔδωσαν τότε οἱ πατριῶτες του; ἑκατὸ θὰ τοῦ ἔδιναν **οἱ σημερινοί. Εἶνε πιὸ ἀγενεῖς καὶ πιὸ ἀσεβεῖς τώρα**.

–Ὑπερβολικὰ εἶνε αὐτὰ ποὺ λές.

Δὲν εἶνε ὑπερβολικά. Ἐὰν δὲν εἶνε σήμερα ὁ Χριστὸς ἐπὶ τῆς γῆς, εἶνε ὅμως ἐκεῖνοι ποὺ τὸν λατρεύουν. Καὶ ὑπάρχουν παντοῦ οἱ ἀσεβεῖς, ἄπιστοι καὶ ἀλειτούργητοι. Λοιπὸν τί γίνεται; Αὐτοὶ ποὺ πιστεύουν στὸ Χριστὸ ἔχουν γίνει **ἀντικείμενο εἰρωνείας, χλευασμοῦ καὶ μυστικοῦ διωγμοῦ**. Ἐὰν π.χ. κάποιο κορίτσι εἶνε μοντέρνο, αὐτὴν ἡ κοινωνία τὴ λέει ἔξυπνη, προοδευτική· τὸ σεμνὸ κορίτσι τὸ λένε καλόγρια, καθυστερημένη. Καὶ ἂν πάλι δοῦν κάποιο νέο μοντέρνο, τὸν θαυμάζουν, τὸν λένε σύγχρονο, ἐξελιγμένο· τὸν ἄλλο, τὸ σοβαρό, τὸν συνετό, τὸν ἐγκρατῆ, τὸν λένε βλᾶκα, χαμένο. Ὅπως δηλαδὴ κορόιδευαν τὸ Χριστὸ στὴν ἐποχή του, **ἔτσι κάνουν σήμερα στὰ παιδιά του**.

Δὲν πάει πολὺς καιρὸς ποὺ κάποιο νέο τὸν χειροθέτησα ***ἀναγνώστη***, ἕνα τιμητικὸ ἐκκλησιαστικὸ ἀξίωμα (τὰ παλιὰ τὰ χρόνια οἱ γονεῖς παρακαλοῦσαν τὸν ἐπίσκοπο νὰ κάνῃ τὸ παιδί τους ἀναγνώστη· τὸ θεωροῦσαν μεγάλη εὐλογία). Ἀφοῦ λοιπὸν χειροθέτησα αὐτὸ τὸ παιδί, μετὰ ἀπὸ δυὸ - τρεῖς μέρες ἦλθε στὸ γραφεῖο μου κλαμένος. –Γιατί κλαῖς; –Μ' ἔκανες, πατέρα μου, ἀναγνώστη· μόλις ὅμως πῆγα στὸ σχολειό, ἄρχισαν ὅλοι νὰ μὲ κοροϊδεύουν **«παπᾶς» «παπᾶς»... Τὸν ἐμπαίζανε**. Ἐὰν ὅμως εἶχε πόδια νὰ κλωτσάῃ τὴ μπάλλα ἢ χέρια νὰ δίνῃ γροθιές, ὅλοι θὰ τὸν θαύμαζαν σὰν σπουδαῖο ἀθλητή.

* * *

Βλέπετε, ἀδέρφια μου, –νὰ μὴ μακρύνω τὸ λόγο καὶ μὲ ἄλλα παραδείγματα–, ὅτι **τὸ παρατσούκλι** ποὺ ἔδωσαν τότε στὸ Χριστό, σήμερα **ἡ ἄπιστη γενεὰ τὸ «κολλάει» στὸν πιστὸ Χριστιανό**.

Δὲν θά 'πρεπε ν' ἀναφερθῶ στὸν ἑαυτό μου, ἂς πῶ ὅμως τοῦτο. Σεῖς ζῆτε ἀνενόχλητοι, κανεὶς δὲν σᾶς προσάπτει παρατσούκλια. **Ὁ ἐπίσκοπός** σας ὅμως, ποὺ βαδίζει μὲ τὸν θεῖο Νόμο κ' εἶνε ἀποφασισμένος ἔτσι νὰ πάῃ μέχρι τέλους, **ἔχει μαζέψει τὰ περισσότερα παρατσούκλια** ἀπὸ καφφενεῖα, ταβέρνες καὶ κέντρα. Γιατί; Διότι θέλησε νὰ κηρύξῃ ἀμιγὲς τὸ Εὐαγγέλιο. Εὐχαριστῶ τὸ Θεό, διότι γιὰ τὰ παρατσούκλια, τὶς ὕβρεις, τὶς εἰρωνεῖες ὁ Χριστὸς εἶπε, ὅτι *«οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν …διωχθήσονται»* (Β' Τιμ. 3,12). Ὅσοι θέλουν νὰ πᾶνε κόντρα μὲ τὸ ῥεῦμα τοῦ κόσμου, **θὰ διωχθοῦν**· ὅσοι πᾶνε μὲ τὸ ῥεῦμα καὶ τὴ νοοτροπία τοῦ κόσμου, μὲ τὰ καθεστῶτα τοῦ κόσμου, μὲ τοὺς ἰσχυροὺς τῆς ἡμέρας, εἶνε μεγάλοι καὶ σπουδαῖοι· ὅσοι γιὰ λόγους συνειδήσεως πᾶνε κόντρα μὲ τὸν ἄνεμο, μὲ τὸ ῥεύματα καὶ ζητοῦν νὰ ζήσουν τὴ ζωὴ τοῦ Εὐαγγελίου, αὐτοὶ **θὰ εἶνε *«δεδιωγμένοι»*** (Ματθ. 5,10)· τὸ εἶπε ὁ Χριστός. Ἀλλὰ εἶπε καὶ κάτι ἄλλο· ὅτι τὰ παρατσούκλια αὐτὰ ποὺ δίνουν στοὺς εὐσεβεῖς – τί εἶνε; Ἂς ἔχουν οἱ ἄλλοι τὰ στήθη φορτωμένα παράσημα. **Οἱ ὕβρεις, οἱ εἰρωνεῖες εἶνε παράσημα**, ναὶ παράσημα! Τὸ νὰ μὲ βρίζῃς, νὰ μ' ἐξευτελίζῃς, διότι πιστεύω στὸ Εὐαγγέλιο, διότι ζῶ ἠθικὴ ζωή, διότι ὑπερασπίζω τὰ ὅσια καὶ τὰ ἱερά, διότι αἴρω φωνὴ διαμαρτυρίας ἐν μέσῳ σιγῆς νεκροταφείου, νὰ μὲ βρίζῃς, τὸ θεωρῶ τιμή μου. Τὸ εἶπε ὁ Χριστός· *«Μακάριοί ἐστε ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς καὶ διώξωσι καὶ εἴπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα καθ' ὑμῶν ψευδόμενοι ἕνεκεν ἐμοῦ. χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς»* (Ἐ.ἀ. 5,11-12). Ὅσο προχωρεῖ κανεὶς στὴν χριστιανικὴ ζωή, τόσο περισσότερο γίνεται ἀντικείμενο εἰρωνειῶν.

Μὴ φοβηθοῦμε, ἀδελφοί μου. Κανεὶς ἄλλος δὲν μισήθηκε περισσότερο ἀπὸ τὸ Χριστό. Τὸν μίσησαν οἱ συμπατριῶτες του, τὸν μίσησε ὁ Ἅννας καὶ ὁ Καϊάφας, τὸν μίσησε ὁ Πιλᾶτος, τὸν μίσησαν οἱ ἐξουσίες, τὸν μίσησε ὁ κόσμος ὁλόκληρος. Ἔμεινε μόνος, μόνος ἔμεινε· καὶ πάνω ἐκεῖ ποὺ ἀνέβηκε, στὸ σταυρό, περνοῦσαν – τί ἀχαριστία! Δὲν ὑπάρχει, δὲν ὑπάρχει, δὲν ὑπάρχει ἀγριώτερο ὂν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο. Στὰ βουνὰ στὰ λαγκάδια τὰ λιοντάρια βγῆκαν καὶ προσκυνοῦσαν. Ἐπάνω **στὸ Γολγοθᾶ** περνοῦσαν – ποιοί; Αὐτοὶ ποὺ τοὺς ἔθρεψε, τοὺς ἔντυσε, τοὺς ἔδωσε μάτια, περνοῦσαν καὶ **τὸν ἔφτυναν**. Ἀπὸ πάνω ὡς κάτω ἦταν γεμᾶτος. Καθένας περνοῦσε καὶ ἀντὶ ν' ἀσπασθῇ τὰ πόδια του τὰ ἅγια, ἀντὶ νὰ γονατίσῃ καὶ νὰ πῇ «Χαῖρε, βασιλεῦ ἡμῶν», περνοῦσαν μικροὶ καὶ μεγάλοι καὶ τὸν ἔφτυναν, καὶ ἀπὸ κορυφῆς μέχρι κάτω ὁ Χριστὸς ἦταν γεμᾶτος ἀπὸ πτύσματα.

Μὴ φοβᾶστε, **προχωρεῖτε**, πιστὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας, κόντρα μὲ τὰ ῥεύματα. Μαζὶ μὲ τὸ Χριστὸ ἂς *«κληθῆτε»* κ' ἐσεῖς· *«ὅτι Ναζωραῖος κληθήσεται»*, πρὸς δόξαν Θεοῦ· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία, ἡ ὁποία ἔγινε στὸν ἱ. ναὸ Ἁγ. Παντελεήμονος Φλωρίνης τὴν Πέμπτη 26-12-1968 πρωί, μὲ νέο τώρα τίτλο. Καταγραφὴ καὶ σύντμησις 8-11-2026.